

Hogyan tovább ifjúságpasztoráció? – háttérbeszélgetés a CCEE szegedi konferenciáján

2016. április 30. Magyar Kurír Katolikus Hírportál

Mivel kezdjük az ifjúságpasztorációt? Hol érjük el a fiatalokat? Hogyan befolyásolja munkánkat a kulturális környezet? – kérdeztük az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa (CCEE) ifjúságpasztorációs felelőseinek találkozáján Marek Jędraszewski érseket és Michel Remeryt, a CCEE főtitkárhelyettesét.

Együtt az úton az ifjúsággal. Válasz Isten hívására a digitális és multimédiás világban címmel szervezett tanácskozást az egyetemi és ifjúságpasztoráció felelősei számára az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa április 27. és 29. között. A konferencia munkamenetét, célkitűzését Michel Remery mutatta be szerkesztőségünknek.

Elsőként az a feladatunk, hogy meghallgassuk a fiatalokat, és megtudjuk, milyen kérdések foglalkoztatják őket. Ismerjük meg problémáikat – mondta a CCEE főtitkárhelyettese. Ezért a találkozóra négy országból – Olaszország, Svédország, Magyarország, Románia – hívtak meg fiatalokat, úgy választva meg a küldő nemzeteket, hogy egész Európáról áttekintő képet kapjanak.

A kezdeti beszélgetéseket követően kiderült, a fiatalokat foglalkoztató kérdések hasonlóak, sok a közös pont, noha a hangsúlyok máshol vannak és kulturális különbségek is árnyalják a felvetéseket a különböző nemzetek esetében. Mit kezdjek az életemmel? Hol találom meg a legmélyebb boldogságot? Hogyan tudok igazán boldog lenni? Ezeket a kérdéseket mindenki megfogalmazta – mondta Remery atya.

Majd így összegezte egyetemi lelkészi tapasztalatait: általánosan elmondható, a fiataloknak sok kérdése van, válaszokat keresnek. Szeretnénk meghallgatni őket, de tudjuk azt is, hogy általában nem arra kérdeznak rá, amit mi el szeretnénk mondani nekik. Először azonban kapcsolatba kell lépni velük, hogy megtudjuk, hol tartanak most, és aztán jöhetünk elő azzal a bölcsességgel, amit a hitünk ad. Kis lépésekben próbálhatunk segíteni nekik előrehaladni az életben és a hitben. Azt tapasztaltam, ha vállaljuk a meghallgatást és abban segítünk, ami a jelen helyzetükben a problémájuk, akkor szívesen mennek tovább, és a jövőben a

fontos, lényegi kérdések is előkerülhetnek. Bizalmuk megnyerésének alapja a mellettük állás, az őszinte figyelem, a párbeszéd, valamint a hiteles élet. A fiatal beszélgetőpartnernek kell tekintenünk, nem láthatunk benne tárgyat, amit meg akarunk tölteni a szerintünk értékes információval. Ez azt is feltételezi, nekem is nyíltan és közvetlenül el kell tudnom mondani, mit érzek, mit gondolok, mi nehéz nekem, és mi az én reményem. Ez egy igazi kapcsolat útja, amely a hitben való növekedés alapja.

A fiatalokkal való kapcsolattartásban az is fontos, hogy ne ragaszkodjunk a találkozás megszokott felületeihez. Mindenütt késznek kell lennünk a beszélgetésre – mutatott rá a Hollandiában és Svájcban szolgáló Michel Remery, aki szerint a templomban csak egy szűk kört érhetnek el, ezért ki kell menni a sportrendezvényekre, a kocsmákba, fesztiválokra.

Szívesen megyek velük, ha meghívnak, mindig vannak a társaságban nem hívó barátok is. Soha nem kezdek bele annak firtatásába, miért nem hisznek; hallgatom őket, együtt nevetünk, s egyszerre csak izgalmas beszélgetés alakul ki. Kérdeznek, miért vagyok pap, miért hiszek, mi segít nekem a mindennapokban – folytatta a mozgalmat elindító [Tweeting with God](#) című könyv szerzője.

Az ifjúságpasztorációval foglalkozó több állomásos folyamat alapján a jövőbe

tekintve Michel Remery így fogalmazta meg a célt: a fiatalok élethelyzetéről, nehézségeiről alkotott kép alapján keresnünk kell, hogyan tudunk segíteni abban, hogy a fiatalok megtalálják hivatásukat, mind nagy távlatban, életfeladatként, mind kisebb távlatokban, a mindennapok feladataként.

A konferencia végén készült **összegzés** lesz majd az alapja a jövő évi barcelonai európai szimpóziumnak, amely az ifjúsági munka minden érintett területét felöleli, így a katekézist, az iskolát, az egyetemi pasztorációt és a hivatásgondozást. A CCEE első ízben kezdeményezi ezt a nagy mértékű összefogást. Jó alapot jelent, hogy az egyetemi lelkészek hagyományosan minden évben találkoznak, és az ifjúságpasztoráció képviselői számára is tartottak már két találkozót. Az erősödő kapcsolatrendszer elősegíti, hogy mélyebb párbeszéd alakulhasson ki – fogalmazta meg reményét Michel Remery.

Úgy kell végezni az ifjúságpasztorációt, hogy ott vagyunk a fiatalok között, mellettük vagyunk mindennapi életükben. Szeretnénk őket kimozdítani a korunkban oly jellemző magányból és visszaadni nekik azt a bátor hozzáállást az élethez, ami a fiatalság sajátja. Egy pályakezdő ne szorongással vágjon neki az életnek – erősítette meg Marek Jędraszewski lengyel főpásztor.

A lódzi egyházmegye érseke szerint kimondhatjuk, a fiatalok számára nem a

programok az elsődleges vonzerő, hanem a hiteles ember. Ezért a főpásztor egyházmegyéjében nagy hangsúlyt fektet a gyakorlatra a papképzésben. Úgy nem szentelődhet fel senki, hogy nem fogta meg egy beteg kezét, hogy nem látogatott meg fogvatartottakat, elesetteket. Ugyancsak lényeges feladatnak tekinti az érsek az ifjúsági vezetők kinevelését, számukra az egyházmegyében képzési programot indított.

A łódzi egyházmegye főpásztora kifejtette, hogy az Istenhez való közeledés minden egyes ember számára egyéni út, így a fiatalok megszólítása sem egységesíthető. Marek Jędraszewski hangsúlyozta a kulturális gyökerek fontosságát, és ezek kihatásait egyházmegyéje példáján – a múltba tekintve és más lengyel városokkal összevetve – mutatta be.

Felidézte, Łódź és Katowice a szocialista iparosítás okán más-más úton haladt, míg Łódź és Poznań fejlődése Lengyelország 18. századi felosztása (Oroszország, Poroszország, Ausztria) következtében vett eltérő irányt. Katowice és Łódź kis faluból a szocialista iparosítás révén vált nagyvárossá. Míg Szilézia a nehézipar, addig Łódź a textilipar központja lett.

Katowicében elsősorban férfiak dolgoztak, a nők pedig a családdal foglalkozhattak; Łódźban a nők tartották el a családot, kemény munkával, három

műszakban dolgozva. A gyerekeket „hetes bölcsődé”-be adták, ahol hétfőtől péntekig folyamatosan benn maradtak egészen a '90-es évek elejéig. Ezek a nők vasárnap pihenni akartak, és ha névleg katolikusnak vallották is magukat, teljesen egyház nélkül éltek. Így mára a lakosság mindössze 10-12 százaléka jár templomba, a emberek távolabb állnak az egyháztól, mint általában Lengyelországban.

Jędraszewski érsek szerint tovább árnyalja az egyházmegye képét az előző szolgálati helyével, Poznań városával való összevetés. Poznań Lengyelország 1772-es felosztásakor a porosz, míg a Łódź vajdaság orosz hatalom alá került.

Poznańban a nyugati orientáció volt az erősebb, megmaradtak hagyományok, a kulturális érdeklődés jobban meghatározta az emberek mindennapjait. Az emberek feltalálták magukat, ez a mentalitás meg tudta újítani a várost. Ma is fennáll ez a különbség: Poznań magába szívja az észak-nyugati terület fiatalságát – amíg Poznańban az egyetemisták mindent megtesznek azért, hogy ott fejezhessék be tanulmányaikat, addig Łódźból menekülnek a fiatalok.

Fotó: Lambert Attila
Trauttwein Éva/Magyar Kurír

Original article:
<http://www.magyarkurir.hu/hirek/hogyan-tovabb-ifjusagpasztoracio-hatterbeszelgetes-ccee-szegedi-konferenciajan>